Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26049
Copyright: Admont, Benediktinerstift

erga futura spes. ⁊ erga ꝑsta fides ligat. Cupleto ut q.
hoc opere ad me in uideo esse redeundum. Multum quippe mens
mea etiam cum recte loqui conatur. extra semet ipsam spargitur. In
tegritate namque animi dum cogitantur uba qualiter proferantur.
quia trahit extrinsecus minuunt. Iquit a publico locutionis
redeundum est ad curam cordis. ut quasi in quadam cellio consilio
ms. ad me ipsum discernendum cuncte cogitationes meas. quas
ten ibi uidea ne aut in carne mala. aut bona non bene dixe
rim. Tunc enim bene dicitur bonum. cum is quid dicit soli ei a quo accipit
pio appetit placere quod dicit. Et quidem mala me aliquo ⁊ si dixisse
non inuenio. tamen quia omino non dixerim non defendo. Bona ⁊
si quid diuinum accipiens dixi. meo uidelicet uitio minus me
bene dixisse pfiteor. Sed ad me extrinsecus rediens ppositus
ubar solus ppositus sententiarum ramis. dum ipsa subtilitas
radicem mee intentionis inspicio. dum quidem ex ea me sumo
pere placere uoluisse cognosco. sed euidenti intencioni quod do
placere studeo. furtim se nescio quomodo intencio humane
laudis inserit. Quod cum iam pmodum tarde quidem discerno. inue
nio me aliud agere. quod scio me aliud inchoasse. Sic enim se
pe intencionem nostram dum ante oculos recte incipitur. oc
culte subuncta ⁊ ea uelut in manere comprehendens intencio
humane laudis assequitur. sic p necessitate quidem cibus su
mitur. sed in ipso esu dum furtim gula surripit. edendi delec
tacio pmiscetur. Unde plerumque cuiquam. ut refectionem cor
poris. quod salutis causa cepim. causa uoluptatis expleam.
F atendum est quid recta intencionem nostram quod soli do placere
appetit. nonnumquam intencio mea recta que de donis dei
placere hominib; quere insidiando comutat. Si audi
uimus districte discutiam. quis inter ista remanet salutis
locus. quando ⁊ mala nostra pura mala sint. ⁊ bona quoque nos ha
bere credum. pura bona esse neque possunt. Sed hoc multo
opertum credo. quod fratrus auribus omne quod in me latent